

SIS PERSONATGES EN BUSCA D'AUTOR

de **Luigi Pirandello**
direcció **Joan Ollé**

Joan Ollé torna a la Sala Fabià Puigserver amb un gran repartiment per tal d'encarar un clàssic del segle XX molt poc sovintejat pel nostre teatre professional. Després d'aquell *Víctor o els nens al poder* de Vitrac, un gran Pirandello ens farà gaudir un altre cop de l'extraordinària cultura de l'Europa d'entreguerres

Teatre Lliure - Sala Fabià Puigserver (del 15 de gener al 15 de febrer de 2004)

sis personatges en busca d'autor
de **Luigi Pirandello** direcció **Joan Ollé**

Traducció de l'italià **Josep Maria Fulquet** / Espai escènic **María de Frutos** i **Joan Ollé** / Vestuari **Míriam Compte** / Il·luminació **Lionel Spycher** / Assessorament dramaturgia **Julie Sermon**

Intèrprets

Aleix Albareda	Galant jove
Xavier Alberti	Director
Isabelle Bres	Gent de teatre
Marta Calvó	Primera actriu
Georgina Cardona	Dama jove
Gonzalo Cunill	Madame Pace
Quim Dalmau	Fill
Josep Maria Domènech	Apuntador/Regidor
Xavi Fontana	Gent de teatre
Karla Junyent	Gent de teatre
Merce Lleixà	Mare
Enric Majó	Primer actor
Lluís Marco	Pare
Marta Marco	Fillastra
Sandra Martínez	Nena
Andrea Montero	Gent de teatre
Ferran Vilajosana	Noi
Oriol Vilajosana	Noi
Roser Vilasojana	Nena
Armand Villén	Gent de teatre

Ajudant de direcció **Ester Nadal** / Ajudant de vestuari **Núria Fàbregas**
Disseny de so **Maria Folch** i **Igor Pinto** / Moviment **Damián Muñoz** /
Caracterització **Gemma Planchadell** / **Sandra Simó** (alumne en pràctiques de l'Institut del Teatre)

Confecció de vestuari **Tallers del Teatre Lliure** i la col·laboració de **Can Peris**

I els equips del **Teatre Lliure**

Producció **Teatre Lliure**

Pirandello ha creat la seva pròpia llegenda en inventar un estil de dramaturgia: el pirandellisme. Avui sabem que muntar, o bé anar a veure, una obra de Pirandello, és deixar-se agafar en el joc del teatre dins del teatre, submergir-se en les tèrboles aigües del doble i acabar per perdre's en el seu emmirallament, entre realitat i ficció. Tot això, evidentment, en teoria. Ja que el problema, precisament, és que ho sabem: aquests territoris, en un passat relliscosos, avui estan perfectament marcats per balises de seguretat. L'aventura del pirandellisme, 80 anys més tard, té sovint un aire tranquil, amable, turístic fins i tot. Aquesta literatura podria considerar-se, doncs, una, ja antiga, avantguarda de la modernitat. Però Joan Ollé, per contra, ha apostat en favor d'un teatre que, creu, encara pot torbar-nos i sorprendre'ns.

Com acollim aquests *Sis personatges* i els seus drames, l'any 2004? Després d'un segle d'experiments teatrals de tota mena, queda clar que ja no podem (realment) sorprendre'ns en veure aparèixer uns personatges dalt de l'escenari; pel que fa als turments dels protagonistes, als seus errors i greuges i a les seves faltes suposades, n'hem vist d'altres, evidentment: un fals incest no consumat, una família, malgrat tot, refeta. Coneixem bé aquestes situacions. Malgrat tot persisteix un escàndol: la sort del noi i la nena, víctimes innocents i sacrificades dels adults, que no acaben mai de destruir-se. Dels estereotips melodramàtics a la culpabilitat tràgica, "un drama dolorós" pot amagar-ne un altre: d'una banda l'escena del pare i de la filla, sens dubte, però de l'altra la Mare, amb un amor de conseqüències fatals que portarà els seus quatre fills a la mort. L'interès de *Sis personatges*...és que tot està fet i conegut d'entrada, però tot queda per representar.

Si els personatges tenen tant d'interès a actuar el seu drama en públic, si volem anar, encara que sigui a contracor fins al final d'aquesta història que l'autor, per la seva banda, no va considerar prou interessant, és perquè tots esperen tenir "el millor paper". Irrompen a escena per sotmetre els seus actes al judici del públic i, sobretot, per reconstruir els fets, amb la secreta esperança d'amanyagar-los al seu gust. Llavors ens adonem que el drama de debò passa en el moment present, davant dels nostres ulls, i que finalment resideix menys en la catàstrofe anunciada, que en el que es diu, en les versions que cadascú vol donar-ne i en les quals els espectadors es troben una altra vegada en la tessitura d'inclinar-se en favor d'un o de l'altre.

Però el que no saben aquests personatges, és que més enllà del drama familiar on cadascú espera tenir la darrera paraula, es troben, malgrat la seva pròpia voluntat, atrapats en la maquinària pirandelliana per tal d'esdevenir, finalment, els objectes d'una escenificació que comprèn la seva pròpia ficció. Un barret de palla col·locat maliciosament aquí i allà, un noi desplaçat del passadís al jardí: així s'empeny la lògica del drama. El Director escull condensar els esdeveniments, en modificar el curs i el sentit. Més que la invenció del teatre en el teatre, l'autèntica modernitat de Pirandello resideix en això: ens recorda que és sempre des del subjecte que organitza la mirada on recau la responsabilitat i el sentit d'allò que està posat en escena. Entre la teatralitat i el consentiment de la il·lusió, les variacions focals que Joan Ollé ha escollit de posar en escena, haurien de permetre, precisament, a cadascú de regular lliurement la posició d'observació que més li convingui.

Julie Sermon

Joan Ollé i Freixas

(Barcelona, 1955)

Professor del l'Institut del Teatre

Director del SITC (Sitges Teatre Internacional – Creació Contemporània) 1992-2001

Direccions d'escena

- 2003** *Cròniques* (Catalonia Splendens) Espectacle inspirat en la Crònica de Ramon Muntaner (València, 1335). XVII Festival Castell de Peralada. Jordi Savall, direcció musical.
- 2003** *L'hora en què res no sabíem els uns dels altres*, de Peter Handke, Mercat de les Flors. Festival Grec 2003 de Barcelona.
- 2002** *Fedra* de Jean Racine (traducció de Modest Prats). Festival Temporada Alta-2002, Festival Grec 2002 de Barcelona i Les Estivales de Perpinyà
- Victor o els nens al poder (Victor ou les enfants au pouvoir)*, de Roger Vitrac. Teatre Lliure, Teatre Fabià Puigserver.
- 2000** *Mass*, de Leonard Bernstein. Festival de Perelada, Santiago de Compostela i Sagunto.
- 1998** *Apocalipsi*, de Lluïsa Cunillé. Teatre Nacional de Catalunya.
- Así que pasen cinco años*, de Federico García Lorca. Festival Grec-98 de Barcelona, Festival de Otoño de Madrid.
- 1996** *De poble en poble*, de Peter Handke. Festival Grec-96 (Premi Ciutat de Barcelona 1996)
- Accident*, (Premi de les Lletres Catalanes 1997) de Lluïsa Cunillé. Mercat de les Flors.
- 1995** *L'hora dels adéus*, de Narcís Comadira. Centre Dramàtic de la Generalitat de Catalunya.
- 1994** *Actions-Spectacle*. Espectacle a partir de la poesia escènica de Joan Brossa.
- 1991** *Acciones-Espectáculo*, espectacle a partir de Posteatre de Joan Brossa. Concejalía de Cultura y Juventud del Ayuntamiento de Santa Cruz de Tenerife.
- 1990** *Rossiniana*, de Gioacchino Rossini, Franco Di Francescantonio, J. Ollé. Teatre Grec i Gran Teatre del Liceu.
- 1989** *Vador* (Dalí de Gala), de Josep Maria Muñoz Pujol. Teatre Grec, TV2, Festival de Tardor de Barcelona i Festival de Otoño de Madrid.
- 1988** *Trío en mi bemol*, d'Eric Rohmer. Teatreneu.
- Un any sense estiu*, de Catherine Anne. La Gàbia Teatre.
- 1987** *Set i mig*, de J. Ollé. La Gàbia Teatre.

El contrabaix, de Patrick Süskind. Versió de M. Ordóñez, D. Lüderitz, Carles Sales i Joan Ollé. Col·lectiu de directors, SA.

Quartet, de Heiner Müller. Teatre Set.

Antígona, de Salvador Espriu. Col·lectiu de directors, SA.

1986 *Crímenes y locuras del traidor Lope de Aguirre*, de J. Sanchís Sinisterra. Teatro Fronterizo i Teatropolitán.

Antígona, de Salvador Espriu. Festival de Teatro Clásico de Mérida i Diputació Provincial de València.

Fedra, de Jean Racine. Institut del Teatre de la Diputació de Barcelona.

1983 *Baal*, de Bertolt Brecht. Centre Dramàtic de la Generalitat de Catalunya.

1981 *El creuament del Niàgara*, d'Alfonso Alegría. Teatres de la Diputació de València.

1980 *Els Pledejaires*, de Jean Racine. La Sínia, SA.

1979 *Descripció d'un paisatge*, de Josep Maria Benet i Jornet. Teatre Estable de Barcelona.

El laberint grotesc, de Salvador Espriu. La Sínia, SA.

1978 *Quan la ràdio parlava de Franco*, de Josep Mª Benet i Jornet i Terenci Moix. Teatre Estable de Barcelona.

Woyzeck, de G.Büchner. Teatre del Celobert.

1977 *Plany de mort d'Enric Ribera*, de Rodolf Sirera. Teatre del Celobert.

No hablaré en clase, de Josep Parramon i Joan Ollé. Dagoll-Dagom.

1975 *Nocturn per acordió*, espectacle a partir de textos de Joan Salvat-Papasseit. Dagoll-Dagom.

1974 *Yo era un tonto y lo que he visto me ha hecho dos tontos*, espectacle a partir de textos de Joan Salvat-Papasseit.

teatre lliure

montjuïc

SALA FABIÀ PUIGSERVER
DEL 15 DE GENER AL 15 DE FEBRER DE 2004

Sis personatges en busca d'autor

DE
luigi pirandello
DIRECCIÓ
joan ollé

TOTS ELS DIMECRES:
SOBRETITOLS
EN CASTELLÀ I EN ANGLÈS

www.teatrelivre.com

Consell de Catalunya
Departament de Cultura

Institut de
Cultura

Departament de Cultura
Generalitat de Catalunya

100 anys

Catalunya
Cultura

33

VEROL

el Periódico

1

100 ANYS 100 OBRES